

Tidspunkt ikke var fjernt, da den højtærede Minister vilde opfordre det københavnske Politii til at have et vaagent Dje med Gendarmerne. Det kan være, at de siden den Tid have udviklet sig til det bedre; det er vel i dette Sag, som i andre Sag saaledes, at det er Øvelsen, der gør Meisteren; maaste de ere bedre nu end den Gang; men da de fremkom, vare de sandelig alt andet end saaledes, som de burde være, og at de ikke nu ere synderlig heldige i det Kald, som de ere satte til at røgte, derom foreligger der jo ikke saa faa Eksempler. Jeg vil derfor baade af rent politiske Hensyn og af rent finansielle Hensyn tilraade at sørge for at faa dette Gendarmerikorps ud af Verden paa den lettest mulige Maade. — Der er et tredje Moment, der efter min Mening taler for, at man burde søge at faa dette Korps ophævet; det er det, at jeg ikke kan se, at man rigtig veed, hvorledes man skal anvende dette Korps. Jeg sigter hermed til, at man i den sidste Tid har søgt at faa Anvendelse for Korpsen her i Kjøbenhavn. Man har nemlig ude i Stefanskvarteret sendt dets fredelige Beboere Gendarmerne paa Halsen til at vaage over Ordenen. Hvorvidt det er i Overensstemmelse med de Love, vi have, at noget saadant kan ske aldeles vilkaarligt, veed jeg nemlig ikke. Jeg veed nok, at § 5 i Loven af 11. Februar 1863 indeholder en Bestemmelse om, at den københavnske Politistyrke kan forøges, men den skal forøges indenfor sin Kamme, saa jeg veed ikke, om der er nogen Lov, der hjemler Krigsministeren Ret til at forøge den københavnske Politistyrke ved Hjælp af Gendarmer, det kunde jeg dog ønske at faa oplyst. En Ting veed jeg, nemlig at den Foranstaltning, der er truffen ude i Stefanskvarteret, ikke i nogen synderlig Grad har vakt Sympati blandt Befolkningen der, idet der endogsaa er mange af Beboerne, der føle, at de lide Uret ved, at denne Foranstaltning er truffen. De have i mange Aar levet fredelig og godt sammen med vort dygtige Politii; der har aldrig været noget i Vejen mellem Befolkningen og Politiet; men det synes, som om der, efter at Gendarmerne ere komne derud, er kommen en hel anden Aand derude, en hel Del mere Utilfredshed i Sindene end tidligere, og jeg antager derfor, at det vilde være heldigt at fjerne disse Gendarmer derude, som af alle Beboerne ere meget ilde set, og jeg kan ikke indse Nytten og Nødvendigheden af, at man skal sende skarpt bevæbnede Mænd, som gaa med Revolver i Bæltet og skarpt slebne Sabler ved Siden, ud at passere paa fredelige Borgere, som ikke ere optagne af andet end af at passe deres borgerlige Syssler, og

som aldrig have gjort sig bemærkede ved Uroligheder eller Uordener; at det har vakt Bitterhed ude i dette Kvarter, kan jeg forstaa og paa det bestemteste forsikre. Der er jo dem, der paastaar, at den af Marsagerne til, at Stefanskvarterets Beboere have faaet Gendarmer til Bevogtning af dem, er den, at der skal være en Del Socialister derude. Jeg kan ikke tro, at man vil forsøge paa at bruge Gendarmerne som en Bom imod Socialismen, og i ethvert Tilfælde tror jeg, at man vil komme til Erkendelse af, at denne Bom ikke duer noget; Socialismen vil trænge frem til Trods for Gendarmerne; men jeg ser i denne Anvendelse af Gendarmerne i Stefanskvarteret et Bevis paa, at man egentlig ikke veed, hvorledes man skal anvende disse Folk, og saa forekommer det mig for et Land som Danmark at være meget at betale en 800,000 Kr. om Aaret for saadanne Folk, som man har Banskfelijkheid ved at benytte. Af disse Grunde kan jeg ikke stemme for det foreliggende Forslag, men vil paa det bestemteste anbefale det høje Ting og Regeringen paa den lettest mulige Maade at søge at faa dette Provisorium og dette Korps ophævet og ud af Verden.

Øvelsen: Hvor forskjellig end ærede Medlemmer muligvis se paa den foreliggende Sag, og hvor delte vore Meninger end kunne være om Nytten eller Unytten, Betimegheden eller Ubtimeliggheden af Opretelsen af dette Gendarmerikorps ved den foreløbige Lov af 27de Oktober 1885, tror jeg dog at turde forudsætte, at alle Medlemmer i denne Sal ere enige i et, nemlig i, at hver Gang vi Aar efter Aar gaa til en Behandling af denne Sag her i Salen, mødes vi med en vis fælles Undseelse over at skulle til at snakke igen om den Ting. Jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke mange Medlemmer delte den Følelse, jeg i det mindste har, hver Gang jeg skal til at deltage i disse Forhandlinger, nemlig den, at man egentlig helst, hvis det kunde gaa an, vilde holde sig borte, idet man havde en Følelse af, at man nu skulde til igen at lege Blindebuk med hinanden. Jeg veed det ikke, men jeg kan dog ikke tro andet, end at der hos saa godt som alle og enhver er en mer eller mindre dybtfølt Betyrning over, at vi ere kounne til at leve i Tilstande, som have fortsat sig langt ind paa det 6te Aar, Tilstande, som vist intet Menneffe i Landet for saa Aar siden anede kunde fremkomme her, og jeg synes derfor, at vi under den Forudsætning, at vi fra alle Sider dele en saadan Betyrning, ogsaa fra alle Sider maatte